

ת"פ 57539/06/16 - מדינת ישראל נגד א ב

בית משפט השלום בנתניה

17 נובמבר 2016

ת"פ 57539-06-16 מדינת ישראל נ' ב(אסיר)

ת"פ 20031-03-15

מת 57549-06-16

פל"א 271797/16

לפני כבוד השופט עמית פרייז
המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשם א ב (אסיר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אלמוג בן חמו

הנאשם הובא באמצעות שב"ס וב"כ עו"ד תלאווי מטעם הסניגוריה הציבורית

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

נוכח הודאתו, הריני מרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום המתוקן בתיק הראשון שבכותרת.

ניתנה והודעה היום ט"ז חשוון תשע"ז, 17/11/2016 במעמד הנוכחים.

עמית פרייז, שופט

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו, ב-2 עבירות של הסגת גבול וב-2 עבירות של גניבה מרכב וזאת בגין 2 אירועים שיתוארו להלן:

האירוע הראשון התרחש בחודש מרץ 2015, כאשר הנאשם נכנס לרכב חונה ונטל ממנו 5 זוגות נעליים ומערכת סטריאו. בסמוך למועד לאחר מכן הגיע לחנות נעליים שהיתה בסמוך לרכב והציע לבעל החנות לרכוש את הנעליים אולם לרוע מזלו של הנאשם הסתבר כי בעל החנות הינו בעל הרכב, וכך התגלתה העבירה ופרטי הרכוש נתפסו מהנאשם.

האירוע השני התרחש בחודש יוני 2016 כאשר הנאשם נכנס לרכב, פתח את תא הכפפות ותא המטען ולקח משקפי שמש ומיכל בושם. אירוע זה הוביל לתפיסתו של הנאשם מאז הוא נתון במעצר.

מטבע הדברים פרטי הרכוש שגנב נתפסו אף הם.

הסניגור הטיב להצביע על מצבו הפסיכיאטרי של הנאשם כגורם שהביא לביצוע העבירות בשני המקרים. הסניגור הקפיד לומר שלא מדובר במצב נפשי שיוצר סייג לעבירה, ואולם לאור הקשר הקיים הרי שהדבר מצריך את עיצוב המתחם באופן קל יותר מאשר במקרה של העדר קשר בין מצב נפשי לעבירות.

מעיון בחוות הדעת הפסיכיאטרית העדכנית לא ניתן היה להתרשם שבעת ביצוע העבירות הנאשם היה נתון במצב נפשי שהביא לביצוע, ואולם בהחלט ניתן להתרשם מהסתכלות כוללת על התיקים שבפני עם גליון ההרשעות המשמעותי של הנאשם וכן תסקיר שירות מבחן וממצאים נוספים בחוות הדעת הפסיכיאטרית, שמדובר במי שמזה שנים מנהל אורח חיים שולי מתוך מצוקת חיים כאשר מצוקת חיים זו נבעה בין היתר ממצבו הנפשי כאשר הוא סובל לאורך השנים ממחלת נפש קשה אשר מתפרצת מעת לעת.

במצב דברים זה סבורני כי בהחלט ניתן להגיע למסקנה כי בשיקול לקביעת המתחם שטיבו הנסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירות אכן יש מקום לראות את המצב הנפשי כמצדיק מתחם קל יותר מהרגיל.

שיקולים נוספים לקביעת המתחם נוגעים לאירועים עצמם אשר מלמדים על כך שהנאשם רחוק היה מלפעול מתוך חשיבה ומתכנון. הרושם העולה כי מדובר במי שמבצע עבירות באופן מזדמן. ניתן להעלות על הדעת עבירות רכוש "משתלמות יותר" מבחינת הדברים הניתנים להיגנב מאשר הדברים שהנאשם גנב במקרים שבפני. בסופו של יום מי שנכנס לרכב כדי למצוא בו פרטי רכוש לא עושה כן מתוך ציפיה למצוא פרטי רכוש בשווי משמעותי וניתן לעלות על הדעת מקומות אחרים שבהם מצויים פרטי רכוש באופן משמעותי מאשר כלי רכב. לא זו אף זו, אלא שבאירוע הראשון הנאשם כ"כ היה בלתי מתוחכם בכך שפנה לחנות הנעליים הסמוכה לרכב שממנו גנב את הנעליים כדי למכור את הנעליים ולא ניסה להתרחק מזירת העבירה ולמכור את פירוט הגניבה, וכך אירע שנתקל במי שממנו גנב. יאמר גם כי

בשני המקרים נתפסו פרטי הרכוש כך שהנאשם לא הפיק תועלת של ממש ממעשי הגניבה. נוכח כל אלה, הרי שגם בהיבט נסיבות העבירות יש מקום לקביעת מתחם קל יחסית.

השיקול היחיד שיש לראות אותו כשיקול לחומרה בקביעת המתחם הינה העובדה המצערת שמעשים כדוגמת המעשים שביצע הנאשם הינם נפוצים למדי, נעשים לא אחת בראש חוצות ופעמים רבות בוודאי כשמדובר בגנבים מעט יותר מתוחכמים מהנאשם הרי שלא ניתן לגלות את הגנב ואת הדברים שנגנבו.

בשים לב לכל האמור, ומשברור לי ששני האירועים נובעים מאותן נסיבות שתוארו סבורני כי יש מקום לקבוע מתחם ענישה אחד שתחילתו ב-3 חודשי מאסר בפועל וחודשו ב-15 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה ובנסיבות הענין שתוארו לקולא מבלי שיש בכל מקרה לכלול רכיבים כספיים.

בתוך המתחם יש לזקוף לזכות הנאשם את הודאתו המהווה נטילת אחריות וחסכון בזמן ביהמ"ש.

בד בבד לחובתו כפי שכבר נאמר עבר פלילי מכביד למדי. עבר זה נפרש על פני שנים לא מעטות וכולל הרשעות רבות בעבירות מגוונות לרבות עבירות רכוש. הנאשם אף ריצה מאסרים בפועל אך הדבר לא לשינוי אורח חייו.

הסניגור מנסה להצביע על סיכוי לשינוי בכך שבנות משפחה של הנאשם שהן אימו ודודתו מתכוונות עם שחרורו מן הכלא ליטול עליו אחריות ולהביאו למסלול חיים אשר ימנע עבירות נוספות לרבות פיקוח על טיפול מתאים. בכל הכבוד קשה לקבל עמדה זו שכן עולה השאלה הברורה היכן היו אותן בנות משפחה במהלך כל השנים הרבות שבהם עקב מצוקת חייו הנאשם מנהל אורח חיים עברייני. לא נראה לי כי ניתן לסמוך על כך שדווקא עתה הן יצליחו ליטול על הנאשם חסות באופן שתביא אותו לטיפולים המתאימים להם הוא זקוק הן במישור הפסיכיאטרי באופן מתמיד והן בהליך גמילה מסמים.

אשר על כן, די ברור כי ללא ענישה מרתיעה יחזור הנאשם לאורח החיים שהפגין לאורך השנים לבצע עבירות נוספות.

בשים לב לכל האמור, סבורני כי עונש המאסר בפועל הראוי בתיק זה עומד על 6 חודשים בד בבד לצד זאת יש לזכור עומד לחובת הנאשם מאסר מותנה בן 8 חודשים שעומד להפעלה ולמעשה אף הוא חב הפעלה. סבורני כי אין מקום במקרה זה לסטות מהכלל לפיו מאסר מותנה יש להפעיל במצטבר וזאת מהנימוקים שיפורטו להלן.

ראשית יש לזכות שמדובר ב-2 עבירות עם מאפיינים דומים שמפעילות את המאסר המותנה. שנית, בפעם הקודמת שנדון הנאשם למאסר בפועל, הרי שהעונש היה 10 חודשים ובית המשפט קבע שמדובר בעונש מקל שנגזר רק משום שמדובר בהסדר טיעון. היום ברור שהקלה זו לא הביאה את הנאשם לשנות מדרכיו, ומשך יש מקום היום לעונש מאסר בפועל ארוך יותר. עוד יאמר באופן משלים כי בפעם הקודמת גם כן היה לחובתו של הנאשם מאסר מותנה ואז הוא הופעל כך שחלקו נחפף ובכל זאת כאמור הדבר לא השיג את האפקט המרתיע הנדרש מהנאשם.

לצד מאסר בפועל יש להטיל על הנאשם מאסר מותנה מרתיע ורחב. בד בבד לאור מצוקתו משבקייעת המתחם סברתי כי אין חובה לקבוע קנס, ומשהמתלוננים לא ניזוקו בסופו של דבר, הרי שבמקרה זה לא אטיל על הנאשם כל רכיב כספי.

סוף דבר אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל של 6 חודשים כאשר אני מפעיל במצטבר לכך את 8 חודשי המאסר המותנה מת.פ. 7083-12-12. סה"כ ירצה הנאשם 14 חודשי מאסר בפועל מיום מעצרו 26.6.16.

ב. מאסר על תנאי של 10 חודשים למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר והתנאי הוא שלא יעבור כל עבירת רכוש.

ניתן צו כללי למוצגים בהתאם לשיקל דעת קצין משטרה כאשר זה ישים ליבו לכך שישנם פרטי רכוש

שאינם של הנאשם ועל כן יש לעשות לאיתור הבעלים ככל הניתן במשך 3 חודשים מהיום.

בשולי הדברים הנני מפנה תשומת לב רשויות הכלא בו ימצא הנאשם לכך שמדובר במי שנזקק

לטיפול פסיכיאטרי ויש ליידע את רופא הכלא בדבר מצבו ככל שהדבר טרם נעשה . בנוסף אני

ממליץ בחום על שילובו של הנאשם בהליך טיפולי של גמילה מסמים תוך כדי יתרת תקופת מאסרו.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי בלוד בתוך 45 יום.

העתק יתוויק בשני התיקים.

ניתנה והודעה היום ט"ז חשוון תשע"ז, 17/11/2016 במעמד הנוכחים.

עמית פרייז , שופט

